

پای صحبت های استاد علی اکبر کسایان دامغانی

اشاره :

در شماره پیش ، شما را به اختصار با شرح حال و آثار استاد آشنا کردیم و قول دادیم فرازهایی از اندرزها و سخنان ایشان را (در نشست صمیمی دو ساعته با هیات تحریریه مج ری) به اطلاع تان برسانیم . و اینک وفا به آن قول و قرار:

بنام خدا

✓ سخن اول

خداوندا به عشقم زندگی ده

به فرقم تاج عز بندگی نه

از ادب است که ابتدا یادى کنیم از بزرگواران دامغانی ساکن این محله و بانیان مسجد ، که با اخلاص و برای خدا ، در حد توانشان خدماتی کردند و به خدا پیوستند و این یعنی نظام طبیعت و حکمت حضرت « احدیت » مهم این است که در این میلاد و موت ها و آمدن و رفتن ها هر چه بیشتر بتوانیم « عبد خدا» و دوستدار هموعان باشیم و از ایست و زیستمان ، توشه ای برای فردا مهیا کنیم و بعد ، با طیب خاطر بکوچیم!.....

* خدا قوت به مجریان «مج ری»

بدانید که بنده هم مثل سایر دامغانی ها ، از میلاد مج ری و فعالیت چندین ماهه شما مشعوف شدم و لطف ارسال نشریه ، سبب شد که همواره از خوانندگان تان باشم. به همه تان خدا قوت می گویم و عرض می کنم : هر چند کارتان در مرحله «کوشش وخطا» ست و در حال تمرین تجربی روزنامه نگاری هستید و کار های خام ژورنالیستی تان کم نیست ، اما از این که بی ریا ، فعالیت خود جوش را آغاز کرده اید که روز به روز در حال بالندگی است وهر شماره جدیدتان ، نشانی از

رشیدی دارد ، شجاعت و اعتماد به نفس تان را می ستایم. می دانم که با امکانات بسیار اندک ، برای تدارک همین گاهنامه چند صفحه ای چه مرارت‌هایی می کشید. توقع نداشته باشید در گامهای اولیه ، کارتان بی کم وکاست باشد. با توکل به خدا ، و با دلی پر امید و نشاط به پیشروی و لی کسب دانش دائمی و استفاده از تجربیات دیگران را همیشه سر لوحه تلاش تان قرار دهید.....

✓ شیپور - شیدایی - شیطانی!

«مج ری» برای شما یک «فرصت» است که باید با فراست و هوشیاری از آن بهره مند شوید. «مج ری» یک شیپور است که با آن می توانید خبری خوش یا ناخوش به مخاطبان بدهید. که هر یک در جای خود و در زمان و مکان مناسب ، باید انجام گیرد . ولی فراموش نکنید که شیپورزنی و کار خبردهی و پیام رسانی و روزنامه نگاری ، «فن» و «هنری»ست که خبرگی و دانائی می خواهد.

با شیپور می شود «شیدایی» یا «شیطانی» کرد . می توان شور و شعور و بذر آگاهی پراکند ، یا حتی با آن «شیون» کرد. شیون و فریاد هم اگر به موقع و با هدف بیدارگری از خطرها باشد ، نه تنها مذموم نیست بلکه محمود و رواست . اما اگر از سر یاس و نا امیدى از لطف «حضرت لطیف» زاری کنید، زیان بار است . زنهار که با این ابزار و شیپور ، شیطانی نکنید که هر نوع خامی، خسرانی عظیم در پی دارد.....

✓ «مج ری» ، یک «منبر» است!.....

به بیانی دیگر «مج ری» برای شما یک «منبر» است و می دانید که منبر نزد همه ی ما مقدس است. «منبر» نور افکن مسیر زندگی و نشان دهنده ی راه از چاه است . می توانید از این منبر و تربیون و سخنگاه ، با ناظر دانستن خدا بر قلم و قدم تان بهره ها برگیرید.خصوصا این که در شناسنامه ی «مج ری» نشانی از جوانان هیاتی و مسجدی را به پیشانی دارید. این پرچم و مهر پیشانی ، مسئولیت شما را افزون تر می کند. با این همه ، واهمه ای به دل راه ندهید و با مطالعه همیشگی، بر جهان بینی و آگاهی تان بیفزایید و بی غرور بی جا، به امیدخدا ، به جلو بروید. آتیه از آن شما است...

✓ دامغانی نامه یا علیانی نامه !؟

من عمدتا ، صندوقچه های سابق تان «مج ری» را که گشوده ام ، اغلب ، آنها را «علیانی نامه» یا فته ام نه «دامغانی نامه!» در صورتی که در لوگو «جبهه» نشریه تان نوشته بودید : «گاهنامه دامغانی های مقیم خارج دامغان» این چه «دامغانی نامه» ایست که از چند صد پارچه آبدادی و